

[Statsministeren.]

tidligere vil tage rimelige samfundsmæssige — eller jeg bør vel egentlig sige erhvervsmæssige — hensyn ved udformningen af de nye overenskomster. Ja, jeg tror man skal sige „erhvervsmæssige“, for det er vel egentlig det, vi alle sammen mener, når vi taler om samfundshensyn.

Den anden front i bestræbelserne på at opnå ligevægt på betalingsbalancen ligger inden for den offentlige sektor. Budget- og økonomiminister Per Hækkerup var ganske meget inde på dette også i sin tale i dag. Jeg tror, man må sige, at den offentlige opsparring ikke tåler nogen svækkelse. Dette betyder, at vi fortsat må opretholde en stram finanspolitik. Som enhver i dette ting ved, er der meget snævre grænser for det mulige med hensyn til en væsentlig forøgelse af det offentlige indtægter, det gælder både den direkte og den indirekte beskatning. Bestræbelserne må derfor koncentrere sig om at begrænse stigningen i de offentlige udgifter, hvad økonomi- og budgetministeren netop også gav udtryk for. Regeringen er fuldt vidende herom og vil i samarbejde med kommunerne fortsætte den indvarslede politik på dette område. Jeg synes, det er værd at minde om, at stigningstakten for den offentlige reale efterspørgsel i 1973 er skønnet til ca. 5 pct. Det tal ligger ganske klart i underkanten af de tal, som prægede VKR-perioden. Det forekommer mig derfor lidt malplaceret, når VKR kommer med løftede pegefingre, når talen drejer sig om de offentlige udgifter.

Som det klart fremgik af den redegørelse, økonomi- og budgetministeren har givet, er regeringen fuldt ud klar over den problematik, som foreligger på det statsfinansielle område. Det har hele tiden været regeringens faste overbevisning, at det offentlige må være påpasselig i sin udgiftspolitik, forstået på den måde at borgerne har fuldt berettigede krav på at få reelle ydelser for deres skattekroner og ikke se dem brugt på prestigeprojekter og sjusket eller overflødig administration. Der skal ikke være tvivl om, at regeringen er indstillet på målbevidst at skære alt overflødigt fyld bort i de offentlige budgetter.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne fremhæve som min overbevisning, at man også kan overreagere, når det drejer sig om spa-

relyst. Pludselige og store sparebestræbelser vil kunne slå en fornuftig og rimelig planlægningsproces i stykker. Det, som må kræves, er en vedvarende årvågenhed og påpasselighed og ikke alt for pludselige ændringer af en én gang fastlagt hovedlinje. Det er med denne holdning, jeg kan tilslutte mig den passus i åbningstalen, hvori det siges:

„Regeringen er indstillet på at stille forslag om yderligere væsentlige besparelser for 1973-74, som det vil fremgå af finanslovsforslaget.“

Allerede hermed har jeg i nogen grad foregrebet mit svar på hr. Poul Hartlings spørgsmål om, hvad regeringen agter at stille op over for eventuelt efterspørgselspres i 1973. Men jeg vil gerne gå lidt videre og sige, at jeg finder det ufornuftigt at tage forskud både på glæder og bekymringer. I vort erhvervsliv som i vor udgiftspolitik søger vi at indrette os efter den mest sandsynlige udvikling, men vi må konstatere, at den samlede efterspørgsel i øjeblikket ikke synes at være for stor. Vi vil imidlertid fastholde den nuværende stramme linje i den økonomiske politik, indtil det samlede konjunkturbillede for 1973 tegner sig noget mere klart.

Hr. Poul Hartling var desuden i sin ordførtale inde på spørgsmålet om lokaliseringspolitikken og stillede mig det spørgsmål, om regeringen vil stille sig positivt til forslag om nye initiativer på dette område. Vi har jo i sidste samling haft en debat her i salen om de mange aspekter i lokaliseringspolitikken, og jeg tror ikke, man kan sige, at regeringen ligefrem afviste venstres forslag. Vi fandt, at problemerne burde afklares yderligere, men også ses i lyset af den lands- og regionplanlægning, som vi nu snart skal i gang med. Det rette forum for de nærmere politiske overvejelser vil være det stående folketingsudvalg, som kan fortsætte de drøftelser, der fandt sted i det udvalg, der blev nedsat til behandling af venstres forslag til folketingsbeslutning. Men jeg vil tilføje, at regeringen er absolut positivt indstillet over for en styrkelse af de områder af landet, som er svagest stillet. Vi er villige til nærmere at drøfte de midler, der som led i landsplanlægningen kan og bør tages i anvendelse for at opnå dette mål.

Dette spørgsmål fra hr. Poul Hartling berører også egnsudviklingsområdet, hvor